

Dan och Lotta Höjer

STRUMP MANNEN

Bilder Ingela P Arrhenius

Natur & Kultur

En väldigt arg fågel

Sigge vill inte öppna ögonen. Han drar täcket över huvudet och försöker somna om. Men det går inte. Han känner sig trött och tung samtidigt som det spritter i hela kroppen.

Han känner på pannan som är het. Han känner på magen som är het och på benen som är brännheta.

Jag är nog sjuk, tänker han.

Det är som om det brinner inne i fötterna.

Har jag fått strumpfeber, tänker Sigge?

Någonting har hänt. Det är ett som är säkert. Men Sigge kan inte förstå vad det är.

Det mullrar i magen och bubblar som sockerdricka i ena stortån. Det kluckar och klämmer, stretar och bränner inuti Sigge.

Han gnuggar sig i ögonen och sätter sig på sängkanten. Allt kanske är en dröm, tänker han.

Strumporna hasar ner från knäna, och efter några sekunder dinglar de som långkorvar under fötterna.

Sigge stirrar på strumporna. Han drömmer inte, han har inte fel på ögonen. Strumporna rör på sig!

Ett par gamla strumpor kan inte leva, det är ju omöjligt, tänker Sigge.

Mer hinner han inte tänka. Strumporna snurrar som helikopterblad under fötterna.

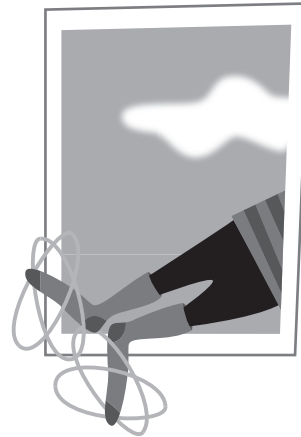
Långsamt lyfter Sigge från golvet. Det är som om osynliga händer bär honom uppåt. Det pirrar i magen.

Han försöker få tag i golvplankorna med tårna, men det går inte.

Han försöker ta tag i lampan, men den är för långt borta.

Han försöker slänga kroppen nedåt, men den rätas ut direkt.

Han dunsar mot en dörr ...
Krockar med en kastrull ...
Tacklas mot taket ...
Till slut glider han ut genom fönstret med strumporna fladdrande i vinden.

Det kan inte vara sant.
Det här törs jag aldrig,
tänker Sigge när han
glider över hustaken.
Jag är ju höjdrädd. Det
är bara Stålmannen,
flygplan, Karlsson på
taket och fåglar som
kan flyga så här.

Han kan inte styra
strumporna. De flyger
dit tårna pekar. Hustaken ser otäck
hårda ut
och TV-antennerna liknar vassa svärd långt
under honom.

Sigge faller genom luften.

Nu dör jag, tänker han.

Hjälp, jag vill uppåt, tänker han sen.

Och precis innan han
krossas mot marken
vänder strumporna.

Strumporna gör som
Sigge vill!

Då smäller det till i huvudet.

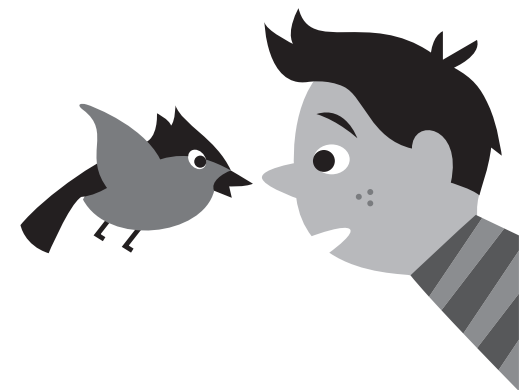
– Se dig för, din gamle strumpflygare! Har
du tappat glasögonen, blindstyre!

Sigge har just krockat med en fågel. Den är
liten och grå. Mitt på huvudet sitter en stor
röd tofs.

Sigge stirrar på fågeln.

– Det är faktiskt vänstertrafik här uppe!
Vet du ingenting? Och här presenterar vi oss
faktiskt. Fram med namnet, tack!

– Sigge, stammar Sigge. Och det var inte
meningen att jag skulle flyga idag.

– Meningen och meningen, muttrar fågeln surt. Vad är meningen egentligen? Tore heter jag. Kungen av tofsmesar. Akta dig för att köra på mig en gång till. Då blir jag arg.

Sigge nickar.

Långt där nere pekar människor upp mot himlen. En flygande pojke, verkar de säga.

Sigge skrattar högt för sig själv. Sånt här kan ju inte hända. Flygande strumpor, tofsmesar som pratar.

Då knastrar det till i öronen. Vad händer nu? Sigge hör röster inne i huvudet. Har han en radio i skallen?

Jag är galen, tänker han.

Det knastrar till igen.

– Blodpudding eller fläskkorv? Det är så svårt att välja.

Sigge ser sig om. Där nere på marken står en dam vid ett skyltfönster. Hon slickar sig om munnen. Hon ser väldigt hungrig ut.

En ny röst rasslar till i huvudet:

– Oj, vad jag är bajsnödig. Hoppas jag hinner in på fiket därborta.

Sigge ser en gubbe som skyndar fram längs trottoaren.

Jag kan höra folks tankar, tänker Sigge. Jag har fått superhörsel!